

men kun til læger, selv om dette indebærer, at der herved videregives oplysninger om *andre personer*, f.eks. om pårørende. Det er dog en betingelse, at oplysningerne kan have betydning for behandlingen af den registrerede. Oplysninger om andre vil navnlig hidrøre enten fra den registrerede (patienten) eller fra samtaler med de pårørende. Det er ikke hensigten, at bestemmelsen skal give anledning til eventuelle tidkrævende overvejelser om oplysningernes konkrete betydning for behandlingen. Det forudsættes tværtimod, at betingelsen for videregivelse også af oplysninger om andre normalt vil være opfyldt i en behandlingssituation.

I *stk. 2* er fastsat regler om videregivelse af oplysninger i forskningsøjemed. Herefter kan fra disse registre videregives identifikationsoplysninger og oplysninger om diagnoser m. v. til læger til brug ved konkrete forskningsprojekter. Der vil således ikke være en almindelig adgang til oplysninger f. eks. med henblik på at fremfinde egnede opgaver. Det videnskabelige formål må være konkretiseret. Endvidere er adgangen begrænset til læger. Andre persons eventuelle acces må ske efter reglerne i *stk. 3*, der forudsætter en konkret prøvelse. Den automatisk virkende ordning i *stk. 2* er endelig begrænset til bestemte typer oplysninger. Identifikationsoplysninger, d. v. s. oplysninger om navn, adresse og personnummer, og oplysning om diagnoser er direkte nævnt, men der vil efter omstændighederne også kunne videregives andre mere objektive og fundamentale oplysninger som f. eks. indlæggelsestid og -sted samt behandlingsdata, f. eks. det anvendte medikament.

I tilslutning til reglen i *stk. 2, 1. pkt.*, bestemmes i *2. pkt.*, at der kun må ske efterfølgende henvendelse til de registrerede i det omfang, de læger, der har behandlet de pågældende, giver tilladelse hertil. Reglen er begrundet i, at efterfølgende henvendelse kan virke generende og eventuelt være til direkte skade, f. eks. hvis patienten ikke i forvejen har kendskab til sygdommens alvorlige karakter. Derfor er de læger, som har behandlet de pågældende patienter, indsat som et kontrollerende mellemlid. Der sigtes herved til den ansvarlige overlæge på den afdeling, hvor patienten har været til behandling, og hvorfra de omhandlede oplysninger er indberettet til registeret. Der kræves således ikke tilladelse fra lægerne på samtlige afdelinger, hvor den registrerede har været indlagt. Bestemmelsen svarer som anført ovenfor stort set til den praksis, der er gældende for lægevidenskabelige „follow-up“-undersøgelser.

Efter *stk. 3* kan der med *sundhedsstyrelsens godkendelse* videregives oplysninger fra disse registre til

brug ved forskning og planlægning. Sundhedsstyrelsens godkendelse kræves således ikke blot i tilfælde, hvor oplysningerne videregives til andre end læger, f. eks. til brug ved en socialvidenskabelig undersøgelse, som udføres af en sociolog, men også når der til læger videregives andre oplysninger end nævnt i *stk. 2*. Det er en forudsætning, at de oplysninger, der agtes anvendt, identificerer bestemte personer. Sker videregivelsen i form af anonyme udtræk, svarende til statistiske opgørelser, kræves ingen godkendelse. I forbindelse med videregivelsen kan fastsættes nærmere angivne vilkår for brugen af de pågældende oplysninger. Bestemmelsen om samkøring svarer i realiteten til betænkningssudkastets § 18, *stk. 3, 2. pkt.*

Til § 18.

Efter *stk. 1, 1. pkt.*, kan der videregives enkeltstående oplysninger til private personer og virksomheder m. v., som kan godtgøre at have en sådan retlig interesse i at få de pågældende oplysninger, at denne klart overstiger hensynet til oplysningernes hemmeligholdelse. Ved indsættelsen af udtrykket „enkelstående“, der er nyt i forhold til betænkningssudkastet, er det præciseret, at der ikke kan videregives masseoplysninger med hjemmel i denne bestemmelse. Regler om videregivelse til private skal fastsættes i forskrifterne for det enkelte register. Reglerne indhold må fastsættes ud fra en bedømmelse af de registrerede oplysningers karakter i forhold til de retlige interesser, der kunne tale for videregivelse. Reglerne vil således for nogle registres vedkommende have karakter af forbud mod videregivelse.

Reglen i *1. pkt.* begrænses ved bestemmelsen i *2. pkt.*, hvorefter der ikke kan foretages videregivelse for så vidt angår oplysninger, om hvilke der ved lov er fastsat særlige tavshedspligtsforskrifter. Sådanne tavshedspligtsforskrifter kan således ikke ændres eller tilsidesættes i forskrifter fastsat efter denne lov. Reglen gælder kun specielle tavshedsforskrifter, derimod ikke de almindelige tavshedspligtsbestemmelser, der findes i straffeloven, tjenestemandsløven og kommunale tjenestemandsvedtægter. Bestemmelsen omfatter navnlig helbredsoplysninger i sygdomsregistre, jfr. lægelovens § 9, og økonomiske oplysninger i kildeskattesystemet, jfr. kildeskattelovens § 87. En oversigt over specielle tavshedspligtsforskrifter for den offentlige forvaltning i den dagældende lovgivning er optrykt som bilag til folketingsudvalgets betænkning om forslag til lov om offentlighed i forvaltningen, F. T. 1969-70 tillæg B sp. 2131 ff.

I det omfang, registeroplysninger indgår i en sag, som er eller har været til behandling hos den registeransvarlige myndighed eller en anden myndighed,